

Izhaja
na pol poli
vsaki četver-
tek.

SLOVENSKA BČELA.

Velja na leto
2 fl. 24. kr.
in po pošti
3 fl. sr.

Odgovorni vrednik: **Ant. Janežič.**

št. 42.

V četrtek 14. oktobra 1852.

III. leto.

Nevésta očetu vkažuje.

(Ruska narodna.)

V polju je labudka klicala,
V jispi je nevésta plakala:
Bog ti sodi mojega očeta,
Mlado mene ptujemu so dali!
Vert zeleni bo ostal brez mene,
Povehnule bodo rožce v vertu,
Rožice rudeče, cvetke bele,
In modriš moj ljubi, neomodri.
Vkazala bom svojemu očetu:
Vstájajte moj oče zgodaj rano,
Rožice polijajte pogosto,
V juterneji in u večerneji zarji
Jih škropite s gorkimi solzami.

Štefan.

Obrazi iz Serbie.

(Iz Praških novin)

I. Novi Sad.

Ko je Serbska Vojvodina svojo največo slavnost o poldvanajstih v Novemsadu obhajala, zazvoni matros na parobrodu „Zriny“ pervokrát, in ker sim hotel slavnost prihoda Nj. c. k. veličanstva viditi, sem moral hiteti in vse zapustiti. Topi Petrovaradinski so gromeli daleč na vse strani do Bačke, Banata, Srěma in Fruške gore. Čela vojvodina se je sbrala na razvalinah Novosadskih, kakor nekdaž Izraeliti na Jeruzalemskih razderlinah. Vsakemu je zavrela kri, kadar je pogledal te neskončne razvaline. Junaki na konjih iz Subotice, Baje, Bečkereka, Serbobrana (Šentomašani) in iz Tenkrina so se tu bili skupili in jezdili so skoz vse ulice posutega mesta. Vse je bilo narodno obléčeno s narodnimi banderami rudečo — bélo — modrimi. Vse je pozdravljalo svojega vladarja, vse se je veselilo nja pričujočosti. — Matros zazvoni tretjokrat. Že se ziblje „Zriny“ po valovih Dunaja. Jaz sem se samo še trudil, te prekrasne obraze v svojej domišli spet zbuditi in ponoviti. Razbiti zvonik in požgana cerkev Novosadska, na katero so največ in Varadina stréljali, in terdnjava Varadinska je nas spremljala v krasne loke, ktere so nas peljale memo

Karlovica, Titela, Slankamena do Zemuna. Na ustju ribobogate Tise smo vidili 48 najlèpših pelikanov, kateri se ogromnega Zriny-a nič niso bali, èeravno bi jih mogel s puško postrèliti. Vender nas je zajimal krasni pogled do banatskih nížin in do verhov èarokrasne Fruške gore. Od Illoka do Slankamena kinèa ona pravi brèg slavjanskega Dunaja s prekrasnimi gaji in bogatimi vinogradi. Èudne in pèsniške obraze zbuja v popotniku, da se ni èuditi, da je ravno ta gora domovina premnogih narodnih pèsnikov — serbskih slèpcev. Pokrita s mnogimi samostani se rahlo v rodovitne in lépe nížine zgublja. Pri Slankamenu poène na pravem brègu Dunaja jednoslièno, visoko in golo brègovje, na lèvem moèvirje in različne rame Dunaja in Tise, na katerih se tisuè in tisuè raznih ptic najde. Na dve uri se vidi terdnjava Bèlgradska, zakrita s sinjo meglo, kakor lépa deklica s nježnim zavojem. Stoji na terdej skali, v katero bijejo valovi Save in Dunaja, ki se potem proti iztoku oberne k pekelnim vratam — k Oršavi. Komaj si more gledavec vse te obraze vrediti, že se vidi konec visokega brèga Dunaja in „Zriny“ ziblje se k svojemu stanovišču v pristan.

II. Z e m u n.

Misli si krasno deklico serbsko v fezu (rudeèej kapi) opleteno s krasnimi, èrnimi vlasmi, v plajšu s dobrim zlatom izšivanem, v prazniènej oblèki, rudeèega lica, èrnih veselih in iskrenih oèes, ktera v jednej roci derži nježno rudeèó—bèlo—modro, v drugej pa èrnožolto banderco: tu imaš cel Zemun naslikan o prihodu našega vladarja. Ostal sem v gostivnici zraven „slavjanske kavarne.“ Pred solnènim zahodom podam se za mèsto na verh, da bi vžival krasnega pogleda po okolici. Ko pridem okoli terdnjave na verh, na katerem se cesarka bandera veje, ozrem se po krasnej okolici. Tam kjer se temni Dunaj in bistra Sava stakate, se krasno jezero razprostira. Med obema rèkama je zelen otok, kterege so si slavjanske Vile v starodavnih, paganskih èasih za svoje stanovanje zbrale. Vse to zbuja èudne misli, spomin davnih èasov, starega basnoslovja južnih narodov, vse, vse pride ti pred oèi in meni ni bilo mogoèe, vse te različne rèèi si dobro zapomniti. In kaj še le, èe pogledaš na nasprotni Bèlgrad, kateri ti èelo zgodovino našega južnega naroda kaže. Bèlgrad, ki je zdaj krasen kinè in biser Srbije, zdaj pa ojster tern od osode v nje serce zaboden, kakor boleèine ljubezni v sercu mladenèa alj deklice. Bèlgrad ti kaže prorokovo slavo in vladò Turkov nad kristjani, alj on ti tudi kaže zmago blagodarnega križa nad vgaseèim polmèscem, zmago izobraženosti nad neotesanostjo, zmago ljubezni nad divjostjo in okrutnostjo v nebo vpijoèa. —

Z tega verha se more pregledati èelo mèsto. Zemun je najimenitnejše mèsto v èelem Srèmu in na granici proti Bèlgradskej terdnjavi. Od Varadina je 8 mil vzdaljen in bode ž njim v kratkem po daljnopisniku zvezan. Tu je srèdišèe trgovine med Turskim in Ogerskim alj Austrijskim v obèe. Prebivavcov je okoli 15000—razliènih narodnosti. Najveè je Serbov, Novo — Gerkov in Nèmcov. Tudi Èehov je tu pri 200, veèiè del rokodelcev. Tu je najveèa kontumacia na celej turskej granici. Mèsto ima dobro stavljene, široke ulice, velika pohištva in lépe cerkve. Severni èel se imenuje od prejšnjih prebivavcev Cikanka. Zemun ima napravo za izrejo deklic, židovsko seminišèe, veliko solno uradnijo in bolnišnico. Okoli mèsta so bogati vinogradi, na Dunaju je kopel in pristan, v kte-

rem se več sto jamborov viditi da. Z bręga nad Dunajem se vidijo razvaline grada Jana Hunyady-a, predzid kristjanstva imenovanega, kateri je tu, kakor tudi Ulrih Celski umerl in v cerkvi stolnega Bělgrada (Stuhlweissenburg) pokopan leži. Da bi se za to męsto dobil svobodni pristan, se že od leta 1832 brez uspeha dęla. Stari Rimljani so to męsto Gigindunum imenovali, ki je že tadaj tergovno męsto bilo.

Razdelitva dé dšine.

(D a l j e.)

Bil je lep in prijeten polęten večer. Izmael je ravno na svojem vertu mladim drevescem prililjal in njegova mila žena cvetlice in rožice škropila, kar pride služabnik ter mu naznani, da so prišli trije popotniki in želijo z gospodarjem govoriti. Izmael jih vkaže v hišo peljati. Pusti svoje dęlo in tu se vidi mu bližati tri možjé v razcapanih oblekah, suhe, blede s priklonjenimi glavami in pobešenimi očmi. Tuga in žalost se je brala v njih kumernih obrazih. Izmael jih pogleduje in gleda in spozna naslednje — svoje tri brate. S razpetima rokama jim hiti nasproti in jih na svoje serce pritisne. On jih ne praša in ne izbarkuje po uzroku njih nesreče; temuč jim hitro na pomoč priteče. Nježna Zulema je dęlila ž njim občno žalost in otročiči, viditi pervikrat jokati, tudi milo zajočejo nevedé zakaj in kako. — Mustafa prvi spregovori: Dragi brate! mi smo bili zaręs pozabili našęga dobrega in poštenęga brata, pa smo vendar prišli h tebi prosit, da nas pod svojo streho sprejmeš in z jedjo okrepčaš. Ničesar nimamo zvun golega življenja, ki nas zmiraj naše nespameti in reve spominja. Sedimo pod senco tega drevesa in po redu ti hočemo povędati naše prigodbe.“

Husein jame prvi govoriti: „Moja pravda je z začetka jako dobro tekla. Sodniki so poterdili naslednje mojo pravico in jaz zadobim s pomočjo našęga brata Mustafa blizo tri miljone piastrov premoženja. — Pa brezdelavnost mi postane kmalo nepodnošljiva; tako sim se bil zaljubil v pravde, da sim samo v njih svojo zadovoljnost najti mislil. Ker nisim imel lastnih pravd, jih kupujem od družih častitih ljudi. Iskal in izmišljeval sim vse mogoče, mestjane med seboj v prepir pripraviti. Kmalo se je jela skorej polovica męsta Alepa med seboj pravdati in jaz sim bil povsod dęležnik ali saj posrędnik in svetovavec. Tako sim preživel svoj čas ali v sodnicah ali v pisarnici. Moja hiša je bila shodišče vsih ulemov, kadij in mnogo pisarjev. Nprenehoma sim se pravdal; ker mi je pa bilo k temu veliko penezev treba, zagreznem v dolgove, ki so od dne do dne bolj naraščali. Poleg založnih in tergovskih pisem so me deržali za milionarja — pa v resnici je bilo vse drugači. Poslednjič se po nesreči, ki je našęga brata Mustafa zadela, oberne tudi moja osoda. Iz vsih strani so dohajale k sultanu pritožbe zavolj nereda med męstjani, posebno pa čez mene, da jih na prepir šuntam in clo krivične sredstva upotrebujem, se obogatiti. Sultan mi prepovę, se dalej še pravdati in tako pade tudi vse zaupanje męstjanov do mene. Upniki in drugovi mi poberejo vse moje imetje in tako sim moral z beraško palico męsto zapustiti, kjer so me ko nemirnęga in prepirljivega človeka poznali. Nisim

imel mesta da bi glave na-nj naslonil; zatoorej sklenem, pri svojem modrem bratu Izmaela zavetja in utočišča iskati.^a

„Moje nagnenje k bogastvu“, jame Alia „me je spodbodlo, si trgovino za dedšino izbrati. Šel sim v svojem poženju naprej brez konca in kraja. Več ko sim imel blaga in bogastva, več sim še hotel imeti. Pridružil sim se vsakemu trgovskemu društvu, da bi si le več pridobiti zamogel. Ker veliko trgovino nisim z lastnim premoženjem vderžati mogel, sim stopil v društvo, na upanje jemal in večidel svojih stvari ptujim ljudem zaupati moral. Nisem imel toliko časa, da bi se z vsimi malickosti sam pečati zamogel. Želja za sladostmi in veseljem je vžgala v mojej duši tudi željo za zlatom. K temu sim moral imeti veliko znancev; da si pa njih prijateljstvo ohranim, sim bil prisiljen jih gostiti in pitati, njim vsaktere veselice pripravljati, da sim njih prijateljstvo na svojo koristi obračati mogel. Konej nekoliko ur mi je še ostalo za mnogoverstne opravila in posle. Moji drugovi in trgovski mladiči so obračali mojo brezdelavnost v svoj prid; in tako se je jelo veliko poslopje, ki sim si ga sozidal, počasi spet podirati. Z vsih strani so mi dohajali glasovi, ali da so se ladje na morju potopile ali da je ogenj moje hranišča požgal in vkončal, ali pa do so moji dolžniki propadli. Med tim so vsi moji deležniki trgovine bogatejši prihajali in mene samega popuščali. Jaz sim sprevidil, tode žalibog prepozno, da je trgovina, ki ni na glavnica, temuč samo na dobičkarji in upanju osnovana, ednaka odbitim sončnim žarkom u vodi, ki samo leskečejo, ne pa grejejo. Vselej sim bil pravičen, stanovilen in zvest danej besedi in vgovorom, vendar strah, svoje celo imetje zgubiti, me je nagnal, v goljfi pomoči iskati; pa Bog me zato oistro kaznuje. Tčas so se ladje velkega sultana oboroževale in se granicam približevale. Oglasim se, da hočem za vojsko potrebno hrano priskerbovati in tako potrošim ves imetek za te zalog. Zaupajoč, si s tim spet opomoči, si nakupim za malo denarjev vso sprideno in pokvarjeno hrano po morskih pristaniščih. Kapudan-baša in zahairdži-baša je bil z menoj v porazumljenju, vendar vezir ostane zvest svoje dolžnosti in predstavi stvar sultanu v pravej svetlosti. Kapudana-baša veržejo v morje, zahairdži-baša vbijejo v kotu saraja; meni pa poberejo vse imetje, mi dajo 500 palic po podplatih in me tako iz mesta izženejo. Sultan mi je dal sporočiti, da mi zgolj le iz ljubezni do mojega ranjčega očeta življenje daruje, vendar da mi prepove, se še kedaj kupčije priprijeti. Zaneमारan in pozabljen od prijateljev in milostnic v nesreči mojjej, čujem v taisti čas, da je tudi brat Mustafa propadel. Namènil sim se, k tebi priti in tako se na potu z brati snidemo. (Konec sledi.)

Adam Janša z Roščičeva Roščičevsky.

(Po českem.)

Roka previdnosti vlada in obrača po svojem osode posameznih ljudi kakor celih narodov. Zategadel se ni čuditi, da vstajajo ravno v naj raz-

^a) Zahairdži-baša, veliki preskerbnik turške vojske.

sodnih dobah med narodom močje, ki vedo v oslabele in hirajoče ljudstvo nove moči, novo življenje vdahniti in ga k novejši slavi prebuditi.

To resnico najdemo dosti potrjeno v zgodovini slehernega naroda; vendar se nam pri nobenem drugem jasnejše ne pokaže, kakor naše dni pri vesolnem narodu Slovanskem. Nedavno pretečeni vek gotovo ne moremo primernejši imenovati, kakor černo noč našega naroda. Tam na jugu je zdihoval in še zdihuje pod kervavim jarmom divjih Ottomanov, in na severju, komaj da so mu zacelele globoke rane, ki so mu jih grozovitni Tataři vsekali, so ga holli njegovi izobraženi sosedi potopiti. — Ali tu glej! — vstane nevmerjoči Dobrovsky. Z jasnimi očmi se ogleda okrog po vsih slovanskih krajinah, podavaje clo naj daljšim bratom svojo krepko desnico. — Med tim zadoni z višin věkovitih Tater lira navdušenega pevca in razglašā po celem Slovanstvu svoje čudomile glasove. Ti glasovi učē Slovane bratovske ljubēzni, ljubēzni do svoje domovine. Čeravno so že mnogi popred čutili nje božanstvenih isker, vendar se je ta boginja v svojej naj jasnijšej svitlobi šele po pevcu „Slavy dcery“ prikazala. In tota boginja je slovanska vzajemnost. Nje slava je kmalo privabila mnogo zlahtnih in pravičnih duš. V kratkem je naraslo število njenih spoštovalteljev toliko, da bi se kaj takega clo najiskreniši domorodec nadjati ne bil upal.

Med prvimi tih vzajemnosti navdušenih Slovanov vidimo tudi slavnega Poljskega zlahtnika A. Junoša Roščičevsky-ga. Gotovo je bila ta prikazen vsim Slovanom, posebno pa nam Jugoslovenom neobičajna in nenadjana, ker se navadno naši zlahtniki svojega naroda sramujejo, ga zapuščajō in mnogokrat clo njegovi naj terdovratniši sovražniki postanejo.

Koj z začetka je začel sloveti Roščičevsky na Polskem in na Českem delj iskrenega podpiranja narodne književnosti (literature.) Čehi so ga imenovali svojega naj milejšega gosta in njegovo ime se je kmalo po celej Čehii udomačilo. Vsakemu českomu domoljubu se je nekaj neobičajnega zdelo, kadar bi se bilo med naročniki na kak izverstnejši spis alj med vděležniki kake domorodne naprave za povzdigo narodne omike njegovo ime pogrēšovalo.

Posebno se je on potegoval in trudil za česki museum. S nevtrudljivo marljivostjo je zbiral za njega po svojej okolici književne in druge imenitne reči. Delj svoje marljivosti in veličih zaslug za česko slovstvo je bil za čestnega uda musea izvoljen, ktere česti si je on po vsej pravici zaslužil. Do svoje posljednje ure je namreč bila njegova naj večā skerb, napredek museja pospešiti.

Leta 1830 je osnoval knez Rudolf Kinsky matico česko. Komej je Roščičevsky tega zvēdel, se je hitro oglasil med prvimi vděležniki. Sploh se mu je matica tako prikupila, da se je vedno trudil, podoben ustav tudi za polsko slovstvo osnovati. Vendar v tem obziru on pri Poljacihi ni ničesar opravil, če bi bila ravno taka naprava tudi poljskej literaturi veliko koristila.

Zdi se, kakor bi bila božja previdnost ravno Roščičevsky-ga zvolila, da bi on sam dvema glavnima potrebama zadostil v razvijanju slovanske narodnosti. Perva potreba je bila pokazati našim zlahtnikom, da jim v nobeno čest in slavo ne služi, svoj narod opustiti ter mu v sili roke pomočnice odtegnuti. Odkrito moramo obstati, da zlahtniki ali čisto nič niso storili v prid svojega naroda, ali le tako malo, da se to nika-

kor ue more primèriti sredstvom, kterih v svojih rokah imajo. Pa ne odgrinjamto tote rane našega naroda in nadajmo se boljše prihodnosti! V tistem času je bil Roščiševsky tako rekoč srednik med narodom in žlahtniki in je gledal z lastno močjo popraviti, kar so dosihdob poslednji po nemarnem zamudili. (Konec sledi.)

Z m e s.

Hvala, komur gre hvala.

Če prevdarimo, da dobri uspeh vsake reči veči del zavisi od tega, da se je precej iz konca s krepko voljo poprimemo, in se ne damo prestrašiti od mnogoterih zaprek in sitnih težav, ki se nam nasproti stavijo, temuč se tim čverstejši dela lotimo, in v začetem ne prenehamo po vsi moči delovati; moramo tudi odkritoserčno pred vsimi reči, da so možje, kteri se pri takem predvzetju serčno vdeležvajo, in dobro reč z besedo in z djanjem neprenehoma in neprestrašeno podpirajo, očitne hvale vredni, nekež za to, da se njim s tim nova serčnost da, nekež tudi za to, da drugi izgled dobé, kteri jih morebiti spodbode, ravno tako čversto v dosego hvale vrednega namena, v blagor domovine, dela se poprijeti. Kteri domo - in rodoljub ni želel, da bi se v povzdigo slovenskega književstva družtvo osnovalo, kakor ga sadaj že obstati vidimo? Ali, kaj so vse te goreče želje zdale, dokler se niso krepkovojni vlastenci na Koroškem te reči resnobno in požertvovavno poprijeli? — Z nepopislivo radostjo smo mi Primorci lani glas zaslišali, kteri nas je v svoje kolo vabil, in dovoljno število vnetih možakov za blagor domovine iz vsih stanov je k družtvu svetega Mohora že sadaj pristopilo, preden je ono še zamoglo kej prav izverstnega kot pervence svojega delovanja svetu priobčiti. Da bi li bil tudi po drugih krajih Slovenskih dežel vabijoči glas iskrenih vlastencov iz Koroškega enako vnetje za obči blagor dobil. — Da se je pa pri nas na Goriškem toliko družtvenikov oglasilo, gre posebno hvala našemu gosp. Pircu Matevžu, zač. odborniku družtva za Goriško nadškofijo, kteri je s svojo neutrudljivostjo in s svojim neumornim prizadevanjem veliko njih k pristopu k našemu družtvu napeljal. Dajte nam za vsako slovenskih škofij enega Pirca, in vidili boste, da bo število družnikov v kratkem se podvostručilo! Dajte nam mož tako krepke volje, in gotovo bo to družtvo veselo raslo, in vedno napredovalo. Zatorej naj bode s tim slavnemu gospodu vlastencu očitna pohvala izrečena, kteri ne preneha se požertvovati, in z vsimi močmi k dobremu uspehu naše svete stvari tolikajna doprinašati! Svest sim si, da družtvo ne bode opešalo, dokler Njega imamo. Slava, slava mu!

Slovstvene drobtince.

Die Gesänge der Serben von Siegfried Kapper.

Slavno znano je ime S. Kapperja ne samo v nemškež temuč tudi v českej literaturi; naj večo slavo si je vendar pridobil z svojo prestavo prekrasnih serbskih narodnih pšem, ki se serbskega carja Lazarja vtičejo, ktere je v dišeč venec spletene lani pod imenom: „Lazar der Serbencar“ izdal. Zares ne vemo ali bi krasoto pesem ali doveršenost prestave bolj občudovali. Ravno tako hvalo so stekle tudi njegove „Süd-

slavische Wanderungen im Sommer 1850^a v 2 zvezkih in drugi slavjanstvo žadevajoči manjši spisi.

Kakor smo te izverstne dela g. Kapperja s velikim veseljem sprejeli, pozdravimo tudi gori omenjene pesme, ki so ravno v 2 zv. prekrasno natisnjene pri Brockhausu v Lipsii na svitlo prišle. Posvečene so ruskemu cesarjeviču. Nočemo o izverstnosti prestave govoriti, postavimo sem rajši dve manjši pesmici, iz katerih bodo naši bravci spoznali, kakšen mojster da je g. Kapper v prestavi:

Warum die Espe zittert.

Hoch auf einem hohen Berge	Gottes Mutter will sie hören,
Sind zu schaun gar viele Burgen,	Und es schweigen alle Wesen,
Ist zu schaun auch eine Kirche,	Und es schweigen alle Bäume
Drin zwei heilige Sänger singen;	Nur die Espe will nicht schweigen,
Heil'ger Petrus, heilger Niklas	Will nicht schweigen, flüstert immer!
Und zwei Schwestern gegen singen	
Angelia und Maria.	

Da verwünscht sie Gottes Mutter:

„Alle Bäume sollen fruchten;
Nur du Espe sollst nicht fruchten,
Sondern zittern stets und flüstern,
Selbst im Sommer, wenn es schwül ist
Und kein leiser Hauch sich regel!“

Wenn Mädchen weinen.

Starb der Mutter, starb ihr einzig Söhnlein;
That der Mutter leid, es zu begraben,
Zu begraben fern von ihren Höfen.

Trugs hinaus denn in den grünen Garten
Grub es ein im Kühl der Pomeranze,
Ging hinaus zum Grab dann jeden Morgen:
„Söhnlein Konda ist dir schwer die Erde?“

Konda drauf, ihr Söhnlein, aus dem Grabe:

„Nicht o Mutter ist mir schwer die Erde,
Nicht auch schwer die Ahornbrettlein, Mutter;
Was mir schwer ist, sind der Mädchen Flüche.
Wenn sie seufzen, dringt es bis zum Himmel,
Wenn sie klagen, bebt die ganze Erde,
Wenn sie weinen, thut es Gott weh selber.“

Oba zvezka prekrasno vezana z zlato obrezo veljata 7 gld. 12 kr. sr.

* Serbske narodne pripovedke g. Vuka Karadžića, ki bodo te dni na svitlo prišle, bode njegova učena hči Wilhelmina v nemški jezik prestavila.

Slavenske drobtince.

Ljubljana, lepa, dobra, čudna. Ne more se tajiti, da je Ljubljana dovolj lepo mesto: grad od kodar se mesto s predmestji na vse kraje vidi, zale poslopja, ki se vedno lepšajo, deloma tudi nove zidajo; sprehojišča, Ljubljanca itd. so stvari, ki imajo svojo ceno. Pa ravno ta-

ko se ptujcu prikupuje vljudnost Ljubljancev, in njih bogoslužnost. Popolnoma neznan pridem v mesto, poprašam nekega gospoda, kje da stanujejo gospod, in koj gre ta gosp. z mano, dasiravno je bilo daleč iti, in mi hišo pokaže, po kateri sem prašal. Drug gospod, ktereга sem na gradu dobil, mi vse kraje in imenitniši poslopja mesta pokaže, in me iz grada doli v mesto sprejme. Grem v cerkev, jo najdem tako natlačeno, da moram skozi zagrad v cerkev. Ker so me po obleki poznali, da sem duhoven, so se mi sploh skorej vsi odkrivali, ako-ravno me nobeden poznal ni, nekteri so mi še clo roke kuševali, kar so večidel otroci delali. Pač se vidi iz tega, da spoštujejo Ljubljanci duhovski stan, in da torej tudi pri njih bolj živo sveta vera klije, kakor po marsikterih krajih primorskih dežel, kjer se komej več za duhovnika porajta. Pri vsem tem pa najdem, da je Ljubljana tudi prav čudno mesto. Ali ni ona središče slovenščine. Ali ni pglavitno mesto Sloven-skih dežel? Pač sem to mislil, ali ko v veliko cerkev stopim, slišim nemško pridigo, in popoldne je bil scer slovenski nauk, pa litanije vsih svetnikov, molitve in petje — vse to po nemško! Pač so verni Ljub-ljanci zvesto molili in prepevali, kar niso umeli! Dva ali trije so na koru svoj heilig péli, ljudstvo pa je molčalo se vé da, ker zna nemš-ko! Duhoven je nemške litanie molil, in neki trije ali štirje so odgo-varjali bitt für uns itd. ljudstvo pa je tiho bilo. Naj mi reče zdaj kdo, da ni to čudno, kadar se v slovenskem mestu slovenskemu ljudstvu po nemško poje, moli, pridga! Bože pomози!

* Preslavni jugoslovanski spisatelj g. Vuk Št. Karadžić je dobil od Pruskega kralja red rudečega orla „za njegove zasluge za serbski jezik in literaturo.

* Dne 2. oktobra je v Praze zamerl visoko učeni g. Karl Boři-voj Presl, dohtar zdravilstva in c. k. učitelj na visocjih šolah Pražkih. Rojen je bil 17. febr. 1794 v Praze. Naj imenitniša njegova prirodopisna dela so v latinščini ali nemščini spisane. Bil je brat preslavnega českega pisatelja Jana Svatopluka Presla.

Družtvo sv. Mohora v Celovcu.

Dalej so pristopili p. n. sledeči gospodi: 508. g. Peter Štiker, kapl. v Št. Jurju; 509. g. Luka Močnik, kapl. v Šteržišču; 510. g. Ant. Močnik, kapl. v Cirknem; 511. g. Ant. Selak, kapl. v Cirknem; 512. g. Janez Globočnik, kapl. v Bliberku; 513. g. Adalb. Candolini, c. k. sodnji priročn. v Teržicu; 514. g. Fr. Podreka, fajm. v Šempasu; 515. g. P. Mansuet Šmajdek, franciskan v Kostajnevi; 516. družtvo mla-denčev v Libušini; 517. g. Fr. Petan, bogoslovec v Celovcu; 518. g. Ant. Pušl, provizor v Kotmarjivesi; 519. g. Janez Drobiynik, kmet na Radišah; 520. sl. farna bukvarnica pri materi božji na jezeri; 521. g. Ivan Weixl, fajm. pri sv. Barbari; 522. g. Jak. Bezjak, učitelj pri sv. Trojici; 523. g. Bl. Fistravec, učitelj pri sv. Vidu zvun Ptuja; 524. g. Dr. Ant. Murko, dekan v Zavraču; 525. g. Mart. Strajnsak, kapl. v Zavraču; 526. g. Iv. Lešnik, fajm. pri sv. Marku; 527. g. N. Komočar, uradnik v Arnežu; 529. g. Šim. Veršič, kapl. pri sv. Lorencu; 530. g. Miha Graber, kapl. pri sv. Verbanu; 531. g. Bal. Selič, kapl. u Jezeri; 532. g. Šim. Wigele, učitelj v Štebnu.